

Predmet : Ovčara (Miroljub Vujović i dr.)
Okružni sud u Beogradu – Veće za ratne zločine
Broj predmeta :K.V. br.1/2003

Glavni pretres :11. mart 2004.

Izveštaj : Nataša Kandić i adv. Dragoljub Todorović, punomoćnici oštećenih

Optuženi Predrag Madžarac rekao je da ne priznaje izvršenje krivičnog dela i optužbe koje mu se stavljaju na teret. Istakao je da je tokom borbenih dejstava bio kod svog strica u ulici Petrova gora u Vukovaru. U septembru 1991. godine bio je ranjen pa je jedno vreme proveo na lečenju u bolnici u Negoslavcima, a potom se vratio na Petrovu goru. Kada mu se stanje malo poboljšalo priključio se ljudima koji su davali stražu u ulici. Ovo mu je bilo jedino zaduženje sve do sredine decembra 1991. godine i on se u tom periodu nije udaljavao iz ulice. Optuženi Madžarac istakao je da je neka vrsta komandanta u ulici Petrova gora bio Ilija Galović i dodao da TO Vukovar nije postojala u tom periodu. On je nakon završetka rata u Vukovaru upoznao Nikolu Dukića, zvanog Gidžu, sa kojim nije u zavadi, niti sukobu. Madžarac je istakao da ga je iz tog razloga iznenadilo kada je video spis u kojem piše da ga je Dukić video na Grabovu, pošto se on nije nigde kretao. Optuženi je naveo da je ubeđen da ga je Nikola Dukić s nekim zamenio. Istakao je da je u zapisniku sa saslušanja pred istražnim sudijom pogrešno zapisano da Milana Bulića Bulidžu nije viđao tih dana tamo na Ovčari i u gradu pošto on uopšte nije bio na Ovčari, pa Bulića nije ni mogao videti tamo.

Optuženi Milan Vojinović negirao je navode optužnice i istakao da nije bio prisutan izvršenju zločina, niti je bilo koga ubio. Po njegovim rečima, on je kao meštalin Vukovara tokom rata bio raspoređen na straži kod kapetana JNA Zirojevića, dok je raspored pravio Pera Miljanović. U to vreme TO Vukovar nije postojala i dodao da su oni bili u jednoj isturenoj ulici na periferiji kojoj je pridruženo još nekoliko ulica koje su nazvane Petrova gora. Nakon što mu je predložen deo njegovog iskaza kod istražnog sudije u kojem kaže da je 14. septembra 1991. godine dobio poziv za mobilizaciju i da je raspoređen u jedinicu TO, čiji je starešina na neki način bio Pera Miljanović, Vojinović je rekao da je jedinica nazvana TO pošto su svi pripadnici bili sa te teritorije. Nakon prestanka borbi u Vukovaru 18. novembra 1991. godine počeo je da traži ćerku koja je bila zarobljena u centru Vukovara. Istakao je da je 19. novembra ujutro na Veleprometu saznao da su autobusi sa zarobljenicima otišli u kasarnu. Kada je otišao do kasarne vojnik mu nije dozvolio da potraži ćerku pa se vratio kući. U večernjim časovima došao je kod njega komšija Rade Bakić i rekao mu da su ljudi iz kasarne prebačeni na Ovčaru, nakon čega su zajedno otišli tamo. Po rečima optuženog, na samom ulazu je bio jedan, a ispred hangara su bila dva vojna policajca koja su ga pustila da uđe unutra. Optuženi je istakao da su u hangaru sa desne strane bili zarobljenici, a sa leve vojska. Pošto nije pronašao ćerku, optuženi Vojinović se nakon 15 do 20 minuta vratio u Vukovar. Prema navodima optuženog, zarobljenici su bili u belim mantilima, šarenim vojnim odelima i u civilu, a među njima nije video žene i decu. Istakao je da su naoružana lica na Ovčari imala maskirne uniforme i dodao da na Ovčari nije video nikog od optuženih. Na kraju, Vojinović je rekao da je tamo video neke oficire JNA, kao i jedan parkirani beli kombi.

Fond za humanitarno pravo